

Director:

ANDREU-AVELLÀ ARTIS I TOMAS
 Editor: Diario Tele/eXpres, S. A.
 Redacció, Administració i Publicitat: Aragó, 390 - BARCELONA-13
 Apartat de Correus 1525
 TELEX: 05784

Telèfons:
 225 05 26 — 225 40 65 — 225 44 87

Tallers:
 «Publicaciones Reunidas, S. A.»
 Aragó, 390 - Barcelona-13
 Dipòsit legal: B. 23313/66

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
 Espanya, Andorra, Portugal, Filipines, Marroc i Amèrica (excepte Estats Units i Puerto Rico):

Semestre: 390 ptes. Any: 780 ptes.
 Altres països:

Semestre: 455 ptes. Any: 905 ptes.
 Números endarrerits: 2 ptes. de recàrrec

Pagament anticipat per gir postal, xec, o transferència

En els preus de subscripció hi van inclosos els números extraordinaris

Les subscripcions començaran amb el primer número del mes següent al de la sol·licitud

Pàgs. 4, 5 i 6	NAPOLEÓ, HOME DE LLETRES, per Manuel Mas i Ribó
Pàg. 7	NOTÍCIES DEL SUD: LA TERMINOLOGIA REGIONAL, per Josep M. Soriano i Bessó
Pàg. 11	JO, AII, NO HE TINGUT GENERACIÓ, per Sempronio
Pàg. 13	LA CIUTAT INEXISTENT, per Frederic Roda
Pàg. 14	L'ENQUESTA SOCIOLÒGICA LINGÜÍSTICA DEL PROFESSOR BADIA I MARGARIT, per Robert Saladrigas
Pàg. 19	LA COMPLEXITAT D'UNA CRISI: LA DEL TEATRE, per Ricard Salvat
Pàg. 23	BARCELONA, CIUTAT-ANUNCI, per Manuel Nadal
Pàg. 23	ENTRE LA CIÈNCIA I LA MÀGIA, per Joan Perucho
Pàgs. 24, 25 i 26	UNA CIUTAT ROMANA VORA L'ESTANY DE BANYOLES, per Miquel Joseph i Mayol
Pàg. 30	L'HOMENATGE A EN CARLES RIBA, per J. V. Foix
Pàgs. 32 i 33	D'UN ÀLBUM DE FAMÍLIA; Memòries de Xavier Benguerel
Pàgs. 44 i 45	EIVISSA, REFUGI ESTIUENC D'UNA NOVA BURGUESIA, per Jaume Fuster i Maria Antònia Oliver

I totes les seccions habituals de la revista.

Pas a desnivell

PA T O U O PA D E B A R R A

per PERE CALDERS

ENS acostem al final d'una dècada, període de temps que tradicionalment es considera prou llarg per a imprimir caràcter a una època. De tota manera, la cosa va com va i no és d'una precisió absoluta. Però sota el signe del sistema mètric decimal, la suggestió és molt forta.

El número d'octubre de la revista «Serra d'Or» conté unes pàgines que semblen una anticipació de les consideracions que suscitarà l'etapa a punt de cloure's. Uns quants autors que a principis dels anys seixanta exercien (per dir-ho així) una joventut inconformista i granada, alcen la guàrdia davant les escames de les darreres lles. És una actitud plena de matisos, que qualsevol profeta menor hauria pogut predir sense matar-s'hi. Però amb una inutilitat perfecta, perquè l'home se sent atret per les ensepegades degudes a les seves pedres personals. Algun dels joves-joves d'ara es quedarà clavats mentre visqui als seus «posters», als seus «còmics» i a la resta de conceptes implícits. Veurà com l'arqueologia els arxiva i tractarà de protegir-los amb capes de nostàlgia, la vella defensa de les causes perdudes. I si viu prou, potser presencià amb sorpresa l'exhumació dels seus postulats, però ja amb propòsits d'autòpsia, com es fa actualment amb el modernisme.

No cal amoinar-s'hi, sempre ha anat poc o molt així. Queda el consol del sedàs que de mica en mica —amb massa parsimònia, en general— separa els resultats que valen la pena i els suma a les antigues conquestes.

D'acord amb la lògica més estricta, no es pot fer cap retret als joves. En canvi, fa pena la gent gran que adopta una de les maneres més ridícules d'envellir: l'intent de treure's anys fent veure que la

joventut sempre té raó. Però ocorre que la joventut no és cap vacuna contra les insuficiències mentals, com no ho són l'edat madura ni l'ancianitat; hi ha unes altres mesures que serveixen per a determinar el do d'influir.

Allò que hauríem de vigilar és una tendència que ataca l'home a qualsevol època de la seva vida, la caiguda cap a la facilitat. Tants «ismes» que inventem i no hem tingut en compte el facilisme polèmic, la inclinació agressiva d'elevat a exemple les pròpies limitacions. Entre nosaltres —i segurament a tot arreu— hi hauria d'haver més preocupació pel nyap que pel «pop».

Es molt probable que no valgui la pena de reinventar un enfrontament generacional. Feina tenim perquè cadascú, dins l'edat provisòria que li toqui, procuri no distreure's confonent les etapes amb la finalitat darrera. Posem que cada edat és un balcó amb vistes diferents sobre un mateix paisatge; és interessant d'abocar-s'hi amb els ulls ben oberts i recolzats a la barana, però no pas ficant el cap entre els barrots, amb el perill de quedar-hi empresonats.

Terenci (no el nostre, sinó l'altre, el cartaginès), va dir que quan no es pot allò que es vol, cal voler allò que es pot. És una delicada invitació a calibrar les forces individuals, un consell útil amb independència del nombre d'espelmes que adornin els pastissos d'aniversari.

I ja que som a la temptació de les citacions i la indiscreció dels consells, hi ha unes paraules de Romain Rolland que són de bona ajuda: «Les joves generacions, amb la il·lusió que les noves fórmules esborren les velles, no veuen que, mentre parlen, la roda gira i les embolica ja l'ombra del passat.»